

Arrest

nr. 180 743 van 13 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 december 1987, te Sunyani (Ghana). U liep twee jaar school in de lagere school, maar stopte nadien met schoollopen daar uw vader niet langer de schoolrekeningen betaalde. U vergezelde uw moeder sindsdien op de markt, waar zij olie voor olielampen verkocht. Vanaf de leeftijd van 14 begon u te werken in de constructie. Eveneens wanneer u 14 jaar oud was, had u voor een eerste keer seksuele betrekkingen, dit met enkele van uw mannelijke vrienden. Nadien beseftte u homoseksueel te zijn. De vader van uw vriend N.(...) kwam te weten wat jullie gedaan hadden, en zei dit ook aan uw vader. Wanneer uw vader u hiermee confronteerde, vertelde u naar waarheid wat er gebeurd was, daar u als katholiek niet mag liegen. U werd daarop door uw vader in elkaar geslagen. Later zette uw vader u het huis uit. U

bood, te Sunyani en omliggende dorpen, aan vreemde mannen geld aan, opdat deze seks met u zouden hebben. U kwam hierdoor in de problemen, daar enkele van deze mannen uw aanbod weigerden, en het rond bazuinden dat u homoseksueel bent. Dit was ook de reden waarom u op uw werk ontslagen werd in de loop van het jaar 2006. Wanneer uw moeder, in het jaar 2008, tegen uw vader zei dat u met rust moet worden gelaten, en u desnoods bij haar kon wonen, sloeg uw vader uw moeder dood. Geen enkel familielid gaf deze moord op uw moeder aan bij de politie, daar iedereen tegen u is. U besloot nadien om Ghana te verlaten, daar u er geen toekomst meer zag als homoseksueel.

U reisde via Burkina Faso en Niger naar Libië, waar u drie jaren verbleef. Nadien werd u op een boot gezet die u naar Italië bracht, waar u in de loop van de maand mei 2011 aankwam. U vroeg asiel aan te Italië, maar reisde nadien verder naar België waar u een eerste keer aankwam op 26 maart 2012 en de dag nadien een asielaanvraag indiende. U werd in het kader van de Dublin-verordening evenwel terug overgedragen aan Italië, en u werd per vliegtuig teruggeleid naar Italië op 26 september 2012. Op 5 maart 2013 reisde u evenwel terug naar België. In de maand juni van het jaar 2013 leerde u uw partner B.(...) E.(...) kennen. Een week later trok u bij deze in. Op 9 december 2013 diende u een eerste aanvraag tot wettelijke samenwoning in, op 29 juni 2015 diende u een regularisatieverzoek in op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet, en op 1 maart 2016 diende u opnieuw een aanvraag tot wettelijke samenwoning in. Op 16 september 2016 werd u aangehouden en overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen. De DVZ nam de nodige stappen om u te identificeren en uw repatriëring naar Ghana werd gepland voor 3 november 2016 – hetgeen uiteindelijk geannuleerd diende te worden daar u zich verzette. Op 9 november 2016 diende u ten slotte een tweede asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker, die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker, die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit, een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten.

Vooreerst dienen uw verklaringen opgemerkt, betreffende de manier waarop u zich bewust zou zijn geworden van uw ontluikende gevoelens van homoseksualiteit, de wijze waarop u zich bewust zou zijn geworden van uw homoseksuele geaardheid, en van zichzelf begrepen zou hebben homoseksueel te zijn.

Gevraagd op welke leeftijd u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot andere mannen, antwoordde u dat u toen 14 jaar oud was, jullie een groep vrienden waren die, zo verklaarde u, “samen gingen neuken in de brousse, gewoon met vrienden”, en u op die manier ‘het’ gevoel kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u zich, voor dit gebeurde, eerder ooit aangetrokken had gevoeld tot andere mannen, antwoordde u dat u, nadat u seks had met een man, ‘het’ gevoel had. Gevraagd wie die vrienden waren met wie u seks had op 14-jarige leeftijd, antwoordde u dat het N.(...) A.(...), B.(...), A.(...), en A.(...)B.(...) waren. Gevraagd hoe het kwam dat u seks had met andere mannen, hoewel u zich eerder nooit aangetrokken gevoeld had tot andere mannen, antwoordde u – nogal beknopt – dat u voorheen maagd was, u seks begon te hebben met mannen, en u nooit met vrouwen neukte (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd wanneer – gegeven uw verklaring dat u zich eerder nooit aangetrokken voelde tot mannen, en dan op een bepaald moment een homoseksuele ervaring had – u zich dan begon te realiseren dat u echt homoseksueel bent, antwoordde u – uiterst beknopt, en weinig overtuigend – “Als je iemand neukt”, waarna u vaagweg en naast de kwestie zei dat er mensen waren die zeiden dat u gay was wanneer u hen vroeg om tegen betaling seks te hebben, u het wilde proberen met uw vrienden, jullie zagen dat jullie mannen konden neuken, en u daar geen probleem mee had, maar uw familie wel. Gevraagd wanneer u dan zeker was van zichzelf dat u homoseksueel was, verklaarde u – weinig verhelderend – dat u steeds met mannen geneukt heeft. U de vraag opnieuw gesteld, antwoordde u dat u gay werd wanneer u met mannen neukte. Gevraagd of u dan nooit twijfelde, in het begin, dan wel of u misschien dacht dat u later wel met vrouwen samen zou zijn, antwoordde u enkel – opnieuw geenszins

een poging ondernemend om een serieus antwoord te bieden op de u gestelde vragen – dat u nooit een vrouw had in uw leven, en u met jongens kon neuken. Gevraagd of u het er ooit moeilijk mee heeft gehad om uw eigen geaardheid te aanvaarden, verklaarde u dat het niet moeilijk was voor u. U herinnerd aan het taboe op homoseksualiteit in Ghana, en het feit dat mensen het afkeuren, en u gevraagd wat u voelde, of dacht, toen u met zekerheid wist dat u homoseksueel was, wist u enkel te verklaren dat 'ze' zeggen dat homo's slecht zijn, maar mannen die met vrouwen samen zijn, ook slecht kunnen zijn. U opnieuw gevraagd wat u dacht, wat er door u heen ging, en gesteld dat u in een land leefde waar homoseksualiteit niet getolereerd wordt en zelfs strafbaar is, bevestigde u enkel dat het er een probleem is, maar dat u werkte, geld verdiende en deed wat u wou [waarmee u doelt op uw verklaringen dat u mannen betaalde om seks te hebben, cf. infra]. In een zoveelste poging enig teken van doorleefde ervaringen doorheen uw verklaringen te bespeuren – u nogmaals gevraagd wat er allemaal in u omging, waaraan u allemaal dacht, hoe u er zich bij voelde wanneer u besepte homoseksueel te zijn in een land waar dit allesbehalve getolereerd wordt, herhaalt u enkel dat homo's niet slecht zijn, en ze niemand doden. U gesteld dat niemand dat hier beweert, en u duidelijk bent in uw verklaringen dat u vindt dat homo's niet slecht zijn, maar gesteld dat u wel leefde in een land waar de andere mensen dat wel vinden, en opnieuw gevraagd of het dan niet moeilijk is om plots te beseffen homoseksueel te zijn, anders te zijn dan andere mensen, verklaarde u – opnieuw geenszins een antwoord biedend op de u gestelde vraag – dat mensen u wel 'gay' noemden, en je gevat kan worden door de politie, en dat u niet wilt terugkeren naar Ghana (zie gehoorverslag CGVS, p. 18).

Gevraagd of u, nadat u een eerste keer seks gehad had met een andere jongen, dan meteen wist dat u homoseksueel was, verklaarde u dat u seks had met vrienden, en u, nadat u dat gevoeld had, homo probeerde te zijn. Gevraagd of u het dan meteen wist, antwoordde u, opnieuw naast de kwestie, dat het uw schuld niet is maar de leiders in Ghana het niet aanvaarden. Opnieuw gevraagd of het ooit moeilijk geweest is om uw homoseksualiteit te aanvaarden, antwoordde u dat het niet moeilijk was. Opnieuw gewezen op het feit dat u in een land leefde waar het taboe was, waar iedereen er bij wijze van spreken tegen is, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat u geen vrouwen wilt. Gevraagd of men dan meteen weet wanneer men homo is, en of het niet eerder iets is dat je ontdekt aan jezelf, iets dat je gewaar wordt van jezelf, verklaarde u opnieuw dat u 'het' voelde wanneer u seks had (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U erop gewezen dat u slechts 14 jaar oud was wanneer u voor de eerste keer seks had, en gevraagd of u dan meteen – instant – besepte homoseksueel te zijn, antwoordde u – wederom uiterst beknopt en wars van enige doorleefde ervaringen – dat u eerst maagd was, u dan neukte, en u dan homo was en geen vrouw wou. Gevraagd op welke leeftijd u voor het eerst opmerkte dat u geen gevoelens heeft voor vrouwen, antwoordde u dat u dat besepte die keer dat u met andere jongens seks had, en dat u dan geen gevoelens voor vrouwen meer had.

U nadien opnieuw gevraagd naar de namen van die 4 jongens waarmee u voor het eerst seks had, wist u slechts drie namen te geven – u vergat kennelijk A.(...). U daarop gewezen, ontkende u ooit A.(...)als naam vermeld te hebben – hetgeen evenwel geenszins overtuigt. U nadien nog meermaals gevraagd naar concrete ervaringen, gevoelens, gelijk wat, die u kende bij uw ontluikende homoseksualiteit (zie gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20), die zouden duiden op echte en doorleefde ervaringen, wist u op geen enkel moment een enigszins overtuigend antwoord te bieden, en bleef u simpelweg herhalen dat u 'het' voelde wanneer u een eerste keer geneukt had met uw vrienden, u het in het begin niet wist, voor u seks had, maar u die keer dat u seks had met de jongens in de brousse, u dan gay was, en u dan veranderde. U, zuiver hypothetisch, gevraagd of u – indien u een eerste keer seks had gehad met een meisje in plaats van met uw vrienden – dan ook homoseksueel geweest zou zijn, antwoordde u het niet te weten, en voegde u er aan toe dat u met jongens seks had, u dan het gevoel had, en u nooit seks had met vrouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 20).

Het dient reeds opgemerkt dat bovenstaande verklaringen allesbehalve overtuigen, en ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid. Immers, uw manifeste onvermogen om nog maar iets te vertellen over de manier waarop u zich van uw homoseksualiteit bewust werd, en het gevoelsleven dat u bij dit proces kende, en de wijze waarop u homo zijn voorstelt als iets dat je wordt wanneer je nu eenmaal seks gehad hebt met een andere man, overtuigt allerminst. Ondanks de talloze en verscheidene vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het besef homoseksueel te zijn, bij het besef dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, dat uw homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Ghana, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden – komt u telkens niet verder dan geenszins concrete, vage, uiterst beknopte, oppervlakkige, herhalende, niet doorleefde en veelal nietszeggende, clichématige en ronduit

platte verklaringen, die allerm minst getuigen van doorleefde ervaringen, en helemaal niet weten te overtuigen. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homo-zijnde in Ghana – of om te getuigen van wat u dacht, en wat hierbij door u heen ging (concrete negatieve dan wel positieve gevoelens), zonder daarbij steeds dezelfde, beknopte clichématige verklaringen te herhalen [namelijk dat u eens seks had met andere jongens, u 'het' dan voelde, en u dan homoseksueel was – zonder meer] - zijn danig simpele, uiterst beknopte en algemene, allerm minst doorleefde voorstellingen van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend, levend en werkend in een homofobe maatschappij als de Ghanese, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij.

Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele concrete gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Ghanese, dient vastgesteld dat u geenszins in staat bleek om uw ervaringen enigszins te concretiseren en uit te leggen, u steeds dezelfde beknopte verklaring bleef herhalen, en u – ondanks de vele pogingen om hiernaar te peilen – geen enkele blijk geeft van (werkelijke, concrete en doorleefde) ervaringen. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op **een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen**.

Bovenstaande vaststellingen worden enkel verder bevestigd doorheen uw verklaringen betreffende uw homoseksuele betrekkingen in Ghana met andere mannen, en de manier waarop u zich er geenszins scheen om te bekommeren uw homoseksualiteit met enige voorzichtigheid te beleven.

U verklaarde dat u nooit enige echte relatie heeft gehad in Ghana, maar dat u soms andere mannen zou betalen om seks te hebben met u (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en 12). Gevraagd waar u die mannen zou vinden, verklaarde u dat u zou rondkijken en dat u mensen die geen geld of eten hebben, zou aanspreken, en hen zou vragen om seks met u te hebben, tegen betaling (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of u dat dan aan gelijk wie zou vragen, verklaarde u dat u met zo'n mensen naar een andere plek zou gaan, en dan zou vragen om seks te hebben voor geld. U voegde eraan toe dat sommigen dat niet wilden. Gevraagd of u daarmee nooit problemen kreeg, antwoordde u dat u daardoor soms wel problemen had, ze u dan voor homo zouden uitschelden, en u dan naar een andere stad zou gaan en hetzelfde zou doen. U erop gewezen dat homoseksualiteit taboe is in Ghana, en strafbaar, en gevraagd of het dan niet erg gevaarlijk was om zomaar aan vreemde te mannen te gaan vragen of ze seks wilden hebben met u, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat u wel aanbood te betalen voor seks, aan iemand die geen eten had. U verklaarde voorts dat het geweten was dat u homo was, omdat de mannen aan wie u vroeg om seks te hebben, het soms voort vertelden aan anderen, en dat de ene het dan aan de andere zegt, en u omwille van die reden uiteindelijk ontslagen werd op uw werk (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Opnieuw gevraagd of het dan niet enorm riskant was om zomaar aan vreemde personen te vragen om seks te hebben, antwoordde u enkel dat veel mensen geen geld hebben, u dacht dat ze misschien geld nodig hadden voor eten, maar u niet dacht dat ze het verder zouden vertellen. Gevraagd waarom u dat deed, aan vreemden vragen om seks met u te hebben, antwoordde u – eenvoudigweg en beknopt – dat u seks wou, u betaalde en u dacht dat ze het geld wilden (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U gesteld dat dat toch wel een enorm risico inhield, in een land waar homoseksualiteit verboden is en strafbaar, antwoordde u – de vraag ontwijkend – dat dat uw schuld niet is, maar wel van de leiders van Ghana.

Bovenstaande verklaringen wijzen op een dermate roekeloos risicogedrag, waarvoor u geen redelijke verklaringen weet te bieden, dat er verder ernstig afbreuk gedaan wordt aan de reeds volkomen en fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid. Immers, dat u zonder meer mannen zou benaderen van wie u vermoedde dat ze weinig geld hadden, om hen te vragen om seks met u te hebben tegen betaling – zonder dat u die personen enigszins kent – geeft blijk van een danig risicovol gedrag, dat geenszins getuigt van enige echte en doorleefde ervaringen van een homoseksuele man die zijn

homoseksualiteit poogt te beleven te midden een homofobe maatschappij als de Ghanese, en getuigt voorts enkel van een manifest gebrek aan inzicht in de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Ghanese, geconfronteerd wordt bij de beleving van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door zijn onmiddellijke omgeving.

Gevraagd of u ooit uw homoseksualiteit geheim hield, zoals bijvoorbeeld tegen uw familie wanneer u nog in Ghana leefde, antwoordde u ontkennend dat u het nooit geheim gehouden heeft, en verklaarde u dat u niet mag liegen van God, en goeie katholieken niet liegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of dat niet gevaarlijk was, antwoordde u bevestigend, en voegde u eraan toe dat het toch ook uw schuld niet is als de mannen, aan wie u vraagt om tegen betaling seks te hebben, het door vertellen. U verklaarde eveneens, wanneer uw vader voor het eerst vernam dat u homoseksuele betrekkingen had, dat u dat niet ontkende, omdat katholieken niet mogen liegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U voegde eraan toe dat u, nadat uw vader u had geslagen, u hem zei dat u geneukt had en het goed vond, en u geen vrouwen wou. Gevraagd of u bepaalde dingen deed om uw homoseksualiteit te verbergen, antwoordde u dat u het dan wel niet aan iedereen zei, maar dat mensen het nu eenmaal door vertellen wanneer ze het weten, en verwees u opnieuw naar de vreemde mannen aan wie u vroeg om seks te hebben met u (zie gehoorverslag CGVS, p. 21).

Het dient opnieuw opgemerkt dat uw verklaringen geen enkele blijk geven van doorleefde situaties. De wijze waarop u beschrijft zomaar vreemden aan te klampen met de vraag om tegen betaling met u seks te hebben, de wijze waarop u allesbehalve moeite bleek te doen om enige discretie aan de dag te leggen, en uw verklaringen dat u uw homoseksualiteit nooit verborgen hield omdat u als katholiek niet mag liegen, overtuigen allerm minst, eerder integendeel. Zoals hierboven reeds opgemerkt werd, geven uw verklaringen geen enkele blijk van inzicht in de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Ghanese, geconfronteerd wordt bij de beleving van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door zijn onmiddellijke omgeving.

U verwees doorheen het gehoor meermaals naar uw katholieke geloof (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 9, 11, 16, 20, 21) en u had zelfs een Bijbel bij zich tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) – maar het dient evenwel vastgesteld dat uw beroep op uw katholieke geloof uiterst opportunistisch blijkt, en berust op een wel erg ruime – en eerder bizarre – lezing van de Bijbel. Immers, zo verklaarde u uw homoseksualiteit nooit verborgen te hebben gehouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 20) – zelfs niet in situaties waarbij uw fysieke veiligheid in gevaar bleek – omwille van uw geloof, dat u gebiedt niet te liegen, en verklaarde u dat u samen wilt blijven met uw huidige partner B.(...) E.(...) omdat het zo in de Bijbel staat (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u als katholiek dan wel seks mag hebben met vreemden, tegen betaling, antwoordde u – verrassend genoeg – bevestigend, en legde u uit dat er geen enkel probleem is, ‘als je wilt neuken’ (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U vroeg zich voorts af wat men anders zou kunnen doen, wanneer men niet getrouwd is, en legde verder uit dat het niet mag, indien men reeds getrouwd is. Gevraagd of er in de Bijbel ook iets geschreven staat over homoseksualiteit, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat er geschreven staat dat mannen met elkaar mogen huwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Ter bevestiging gevraagd of er in de Bijbel staat dat mannen met elkaar mogen huwen, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 10) – hetgeen, zo is algemeen geweten, geenszins zo is. U erop gewezen dat dit niet zo is, verklaarde u dat het er wel staat, en dat een man mag trouwen met een man. U legde tevens uit dat uw huidige partner B.(...) een man is, maar een vrouwelijk gezicht heeft en ook borsten gaat krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of u, als homo, niet zou willen dat uw partner een man blijft, antwoordde u dat het een man is, en hij een penis heeft. U gewezen op de plannen van uw partner om een geslachtsoperatie te ondergaan [zo blijkt uit de weigeringsbeslissing vanwege de stad Antwerpen, betreffende uw aanvraag tot wettelijk samenwonen met B.(...) E.(...)- toegevoegd aan het administratief dossier], antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat hij als man geboren werd. Gevraagd of u nog samen wilt zijn met B.(...), wanneer hij zich laat opereren, en hij volledig vrouw wordt, verklaarde u – botweg, en weinig blijk gevend van diepgaande gevoelens voor deze persoon – bevestigend, en verklaarde u dat u ‘hem nog steeds op dezelfde plek kan neuken, hij een ‘gay-vrouw’ is, en geen echte vrouw’.

Wat betreft de door u voorgehouden homoseksuele relatie met B.(...) E.(...), dienen voorts volgende vaststellingen gedaan.

Gevraagd naar de volledige naam van uw partner, verklaarde u dat deze B.(...) E.(...) heet (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd welke de voornaam is, antwoordde u – opmerkelijk genoeg –

eerst dat E.(...) de voornaam betreft, om zich daarna zelf te corrigeren en te stellen dat B.(...)de voornaam is. Dat u zich hieromtrent initieel blijkt te vergissen, wordt reeds uiterst opmerkelijk bevonden. Gevraagd wanneer u B.(...) voor het eerst ontmoette, antwoordde u dat het in het jaar 2013, op de 27e was, maar u herinnerde zich de maand niet meer. U gewezen op uw verklaring die u aflegde tijdens het interview afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning met B.(...) E.(...), namelijk dat u hem ontmoette op 27 juni 2013, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 en interview afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning met B.(...) E.(...), toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd hoe het komt dat B.(...) tijdens ditzelfde interview, verklaarde dat jullie elkaar ontmoetten in het jaar 2012 [meer bepaald 27 juli 2012], verklaarde u dat hij dat niet zei en de politie een fout maakte (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde verder dat u het verslag van het interview kan bezorgen, en dat er 2013 geschreven staat als je het leest (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9). U verklaarde voorts dat u verklaarde dat het 2013 was, dat B.(...) dat eveneens zei, en ofwel de gemeente ofwel de politiediensten liegen. Het dient evenwel vastgesteld, zo blijkt eveneens uit de lezing van de door B.(...) E.(...) afgelegde verklaringen tijdens dit interview (toegevoegd aan het administratieve dossier), dat deze wel degelijk 27 juli **2012** opgaf als datum van jullie eerste ontmoeting, en dit ook zo genoteerd staat in het verslag van dit interview. **Dat u dit zonder meer ontkent, en initieel beweert dat uit het verslag van het interview zou blijken dat B.(...) wel degelijk 2013 vermeldde -quod non - overtuigt niet.**

Gevraagd of B.(...) E.(...)- voordat jullie elkaar voor het eerst ontmoetten – ooit al serieuze relaties gehad heeft in zijn leven, antwoordde u dat hij geen relaties had (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Ter bevestiging gevraagd of hij dan nooit relaties heeft gehad, voor jullie een koppel waren, antwoordde u het hem gevraagd te hebben, en dat hij u zei dat hij nooit een relatie had voorheen. Het dient evenwel vastgesteld dat B.(...) E.(...)tijdens het interview afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning, verklaarde reeds twee serieuze relaties te hebben gehad – namelijk een relatie die 7 jaren duurde, en een relatie die 10 jaren duurde. **Dat u hier kennelijk allerminst van op de hoogte blijkt, schaadt verder de geloofwaardigheid en de door u voorgehouden ernst van de door u beweerde relatie met B.(...) E.(...), op ernstige wijze.**

Voorts dienen uw verklaringen opgemerkt, betreffende uw contact met uw familieleden. Tijdens het gehoor afgenomen door een medewerker van het CGVS, verklaarde u dat al uw familieleden tegen u zijn, en u geen contact onderhoudt men hen – uitgezonderd eenmalig met uw broer E.(...), wanneer u een bewijs van ongehuwde staat nodig had (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 5 en 12). Gevraagd of een van uw familieleden reeds weet heeft van uw relatie met B.(...), verklaarde u het nooit te hebben gezegd (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U voegde eraan toe dat er wel foto's verschenen op de sociaalnetwerksite facebook, en ze het dus mogelijks weten, maar u het hen nooit zei. Ter bevestiging gevraagd of u B.(...)E.(...) dan nooit toonde aan enig familielid van u, verklaarde u dat nooit te hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U erop gewezen dat B.(...) E.(...)tijdens het interview afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning verklaarde dat u hem via de internetdienst 'Skype' voorstelde aan uw broer (zie interview B.(...) E.(...), afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning, toegevoegd aan het administratief dossier), ontkende u dit simpelweg en verklaarde u dat jullie wel eens Afrikanen op de televisie zouden zien, en u dan zou zeggen dat dat Ghana is (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd waarom B.(...)E.(...) dit dan zo verklaarde, antwoordde u dat hij met een andere persoon sprak – een zekere Louis – maar nooit met uw broer. Het dient echter vastgesteld dat de door B.(...) E.(...)afgelegde verklaringen, namelijk: "Hij heeft Skype opgezet en mij voorgesteld aan zijn broer", geenszins strookt met uw verklaring dat u hem nooit voorgesteld zou hebben aan uw broer. **Dat u dit alles simpelweg ontkent, weet opnieuw allerminst te overtuigen, en doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.** Het dient tevens opgemerkt dat u zelf tijdens het interview afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning, verklaarde dat u reeds een foto van B.(...) E.(...) doorstuurde naar uw broer P.(...), **hetgeen opnieuw manifest tegenstrijdig is aan de door u afgelegde verklaringen in het kader van onderhavige asielaanvraag.** Afgezien van de vaststellingen dat bovenstaande tegenstrijdigheden verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid en ernst van de door u beweerde homoseksuele relatie met B.(...) E.(...), dient eveneens opgemerkt dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw familieleden. Immers, tijdens het gehoor op het CGVS in het kader van onderhavige asielaanvraag, verklaarde u 5 broers – P.(...), A.(...), M.(...), E.(...) en E.(...) – te hebben, en één zus, M.(...) (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Tijdens het gehoor afgenomen door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) bij uw tweede asielaanvraag, verklaarde u echter slechts 4 broers te hebben – namelijk P.(...), A.(...), M.(...) en E.(...) – en uw zus M.(...) (zie 'Verklaring DVZ', p. 7, punt 17 in administratief dossier). Tijdens het interview afgenomen in

het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning verklaarde u dan weer slechts 2 broers – P.(...) en A.(...) – te hebben en een zus Martha. **Uw manifest tegenstrijdige verklaringen betreffende het aantal broers dat u zou hebben doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.**

Tot slot dient de extreme laattijdigheid opgemerkt van onderhavige asielaanvraag, alsook de elementen die uit eerdere – door u aanhangig gemaakte – procedures tot het verkrijgen van verblijfsrecht, blijken.

In het kader van uw eerste asielaanvraag (dd. 27/03/2012) verklaarde u Ghana te hebben verlaten in de loop van het jaar 2010 (zie 'Terugnameverzoek', punt 14 in administratief dossier eerste asielaanvraag). In het kader van het door u ingediende verzoek tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden op basis van art. 9bis, verklaarde u dan weer in het jaar 2011 Ghana verlaten te hebben (zie 'verzoek tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden op basis van art. 9bis' in administratief dossier). In het kader van onderhavige tweede asielaanvraag, verklaarde u dan weer in de loop van het jaar 2008 Ghana te hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u opnieuw met een simpele ontkenning. Het dient opgemerkt dat de wijze waarop u simpelweg de door u afgelegde verklaringen ontkent, allesbehalve weet te overtuigen, en enkel verdere schade toebrengt aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat betreft het door u ingediende verzoek tot regularisatie op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet – waarin op geen enkel moment melding wordt gedaan van uw relatie met B.(...) E.(...) – dient tevens opgemerkt dat hierin geschreven staat **dat u biseksueel zou zijn, en niet homoseksueel. U gevraagd of u homo- dan wel biseksueel bent, antwoordde u homoseksueel te zijn en voegde u eraan toe dat u samen bent met E.(...), en vrouwen niet graag heeft** (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U geconfronteerd met de vaststelling dat in uw verzoek tot regularisatie op grond van art. 9bis geschreven staat dat u biseksueel zou zijn, antwoordde u dat u gay bent, en dat het uw advocaat was die dat schreef. Het dient echter vastgesteld **dat uw eigen – beweerde – partner B.(...)E.(...)eveneens meent dat u biseksueel bent, en niet homoseksueel** – immers, deze beweerde in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning dat u biseksueel bent. Deze vaststellingen doen verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid en relatie met B.(...) E.(...).

U verklaarde dat u naar België terugkeerde – nadat u, na uw eerste asielaanvraag, teruggedleid werd naar Italië in het kader van de Dublin-overeenkomst- op 5 maart 2013 (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd waarom u dan wachtte tot november 2016 om een tweede asielaanvraag in te dienen – meer dan 3.5 jaar nadat u terug in België was – verklaarde u dat mensen u zeiden asiel te vragen, en u dat deed uit vrees voor uw leven. Gevraagd waarom u daarmee meer dan drie jaren wachtte, antwoordde u dat u uw partner volgde. De vraag opnieuw gesteld, antwoordde u dat u geen asiel vroeg maar u hier wou blijven. U nogmaals gevraagd waarom u danig lang wachtte, begon u over uw eerste asielaanvraag te spreken, alsook over uw aanvraag tot wettelijke samenwoning. U erop gewezen dat u deze procedure wél wist aan te spannen, alsook een aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis, en opnieuw gevraagd waarom u niet eerder een tweede asielaanvraag indiende, antwoordde u uiteindelijk dat u teruggestuurd werd wanneer u een eerste keer asiel vroeg, en u niet wist dat u een tweede keer asiel kon aanvragen. Deze verklaring weet echter niet te overtuigen. Immers, dat u niet geweten zou hebben dat een meervoudige asielaanvraag een mogelijkheid was, maar u dan wel – bijgestaan door een advocaat – andere procedures weet op te starten die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsrecht in België, is geenszins aannemelijk, en wijst er eerder op dat u wel degelijk op de hoogte bent van de verschillende procedures beschreven in de Belgische Vreemdelingenwet. **Deze vaststelling doet verder fundamenteel afbreuk aan de reeds ernstig en volledig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw uiterst laattijdige asielaanvraag. Immers, van iemand die oppert zijn land te hebben moeten ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, en bij terugkeer naar dat land vreest voor zijn fysieke integriteit, is het geenszins onredelijk te verwachten dat deze niet opzettelijk zou talmen met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Dat u dit meer dan 3.5 jaren niet deed, laat enkel toe te concluderen dat u geenszins een vrees voor vervolging koestert. Deze vaststellingen, alsook de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende het volkomen ongeloofwaardig karakter van uw verklaring homoseksueel te zijn, indachtig, kan er enkel geconcludeerd worden dat uw huidig verzoek om internationale bescherming voortkomt uit zuiver opportunistische overwegingen, en steunt op leugenachtige verklaringen.**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Ghana, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u neergelegde foto's weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. U legde 15 verschillende foto's neer waarop u samen met B.(...) E.(...) te zien valt. Deze foto's kunnen evenwel niet beschouwd worden als een bewijs voor de voor u voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch tonen deze foto's op objectieve wijze de ernst en oprechtheid van uw beweerde homoseksuele relatie met B.(...) E.(...) aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de schending van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn; de schending van de artikelen 48/2 en 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting; de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955. Verzoeker stelt ten slotte dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij stelt niet alleen vanuit zijn uitgebreide, persoonlijke ervaring te spreken, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Ook voert verzoeker aan dat verweerder niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden en dat enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst *"eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"*. Hij meent dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Meer bepaald stelt hij als volgt in onderhavig verzoekschrift: *"Bij een repatriatie [lees: repatriëring] kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij het artikel 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid getoetst wordt. Het hoort derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. [...]De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).*

De Raad dient dit in volheid van rechtsmacht te controleren. Verzoekende partij heeft nood aan een vorm van bescherming.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat Verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…).Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker, die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker, die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit, een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten.

Vooreerst dienen uw verklaringen opgemerkt, betreffende de manier waarop u zich bewust zou zijn geworden van uw ontluikende gevoelens van homoseksualiteit, de wijze waarop u zich bewust zou zijn geworden van uw homoseksuele geaardheid, en van zichzelf begrepen zou hebben homoseksueel te zijn.

Gevraagd op welke leeftijd u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot andere mannen, antwoordde u dat u toen 14 jaar oud was, jullie een groep vrienden waren die, zo verklaarde u, “samen gingen neuken in de brousse, gewoon met vrienden”, en u op die manier ‘het’ gevoel kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u zich, voor dit gebeurde, eerder ooit aangetrokken had gevoeld tot andere mannen, antwoordde u dat u, nadat u seks had met een man, ‘het’ gevoel had. Gevraagd wie die vrienden waren met wie u seks had op 14-jarige leeftijd, antwoordde u dat het N.(…) A.(…), B.(…), A.(…), en A.(…)B.(…) waren. Gevraagd hoe het kwam dat u seks had met andere mannen, hoewel u zich eerder

nooit aangetrokken gevoeld had tot andere mannen, antwoordde u – nogal beknopt – dat u voorheen maagd was, u seks begon te hebben met mannen, en u nooit met vrouwen neukte (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd wanneer – gegeven uw verklaring dat u zich eerder nooit aangetrokken voelde tot mannen, en dan op een bepaald moment een homoseksuele ervaring had – u zich dan begon te realiseren dat u echt homoseksueel bent, antwoordde u – uiterst beknopt, en weinig overtuigend – “Als je iemand neukt”, waarna u vaagweg en naast de kwestie zei dat er mensen waren die zeiden dat u gay was wanneer u hen vroeg om tegen betaling seks te hebben, u het wilde proberen met uw vrienden, jullie zagen dat jullie mannen konden neuken, en u daar geen probleem mee had, maar uw familie wel. Gevraagd wanneer u dan zeker was van zichzelf dat u homoseksueel was, verklaarde u – weinig verhelderend – dat u steeds met mannen geneukt heeft. U de vraag opnieuw gesteld, antwoordde u dat u gay werd wanneer u met mannen neukte. Gevraagd of u dan nooit twijfelde, in het begin, dan wel of u misschien dacht dat u later wel met vrouwen samen zou zijn, antwoordde u enkel – opnieuw geenszins een poging ondernemend om een serieus antwoord te bieden op de u gestelde vragen – dat u nooit een vrouw had in uw leven, en u met jongens kon neuken. Gevraagd of u het er ooit moeilijk mee heeft gehad om uw eigen geaardheid te aanvaarden, verklaarde u dat het niet moeilijk was voor u. U herinnerd aan het taboe op homoseksualiteit in Ghana, en het feit dat mensen het afkeuren, en u gevraagd wat u voelde, of dacht, toen u met zekerheid wist dat u homoseksueel was, wist u enkel te verklaren dat ‘ze’ zeggen dat homo’s slecht zijn, maar mannen die met vrouwen samen zijn, ook slecht kunnen zijn. U opnieuw gevraagd wat u dacht, wat er door u heen ging, en gesteld dat u in een land leefde waar homoseksualiteit niet getolereerd wordt en zelfs strafbaar is, bevestigde u enkel dat het er een probleem is, maar dat u werkte, geld verdiende en deed wat u wou [waarmee u doelt op uw verklaringen dat u mannen betaalde om seks te hebben, cf. infra]. In een zoveelste poging enig teken van doorleefde ervaringen doorheen uw verklaringen te bespeuren – u nogmaals gevraagd wat er allemaal in u omging, waaraan u allemaal dacht, hoe u er zich bij voelde wanneer u besepte homoseksueel te zijn in een land waar dit allesbehalve getolereerd wordt, herhaalt u enkel dat homo’s niet slecht zijn, en ze niemand doden. U gesteld dat niemand dat hier beweert, en u duidelijk bent in uw verklaringen dat u vindt dat homo’s niet slecht zijn, maar gesteld dat u wel leefde in een land waar de andere mensen dat wel vinden, en opnieuw gevraagd of het dan niet moeilijk is om plots te beseffen homoseksueel te zijn, anders te zijn dan andere mensen, verklaarde u – opnieuw geenszins een antwoord biedend op de u gestelde vraag – dat mensen u wel ‘gay’ noemden, en je gevat kan worden door de politie, en dat u niet wilt terugkeren naar Ghana (zie gehoorverslag CGVS, p. 18).

Gevraagd of u, nadat u een eerste keer seks gehad had met een andere jongen, dan meteen wist dat u homoseksueel was, verklaarde u dat u seks had met vrienden, en u, nadat u dat gevoeld had, homo probeerde te zijn. Gevraagd of u het dan meteen wist, antwoordde u, opnieuw naast de kwestie, dat het uw schuld niet is maar de leiders in Ghana het niet aanvaarden. Opnieuw gevraagd of het ooit moeilijk geweest is om uw homoseksualiteit te aanvaarden, antwoordde u dat het niet moeilijk was. Opnieuw gewezen op het feit dat u in een land leefde waar het taboe was, waar iedereen er bij wijze van spreken tegen is, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat u geen vrouwen wilt. Gevraagd of men dan meteen weet wanneer men homo is, en of het niet eerder iets is dat je ontdekt aan jezelf, iets dat je gewaar wordt van jezelf, verklaarde u opnieuw dat u ‘het’ voelde wanneer u seks had (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U erop gewezen dat u slechts 14 jaar oud was wanneer u voor de eerste keer seks had, en gevraagd of u dan meteen – instant – besepte homoseksueel te zijn, antwoordde u – wederom uiterst beknopt en wars van enige doorleefde ervaringen – dat u eerst maagd was, u dan neukte, en u dan homo was en geen vrouw wou. Gevraagd op welke leeftijd u voor het eerst opmerkte dat u geen gevoelens heeft voor vrouwen, antwoordde u dat u dat besepte die keer dat u met andere jongens seks had, en dat u dan geen gevoelens voor vrouwen meer had.

U nadien opnieuw gevraagd naar de namen van die 4 jongens waarmee u voor het eerst seks had, wist u slechts drie namen te geven – u vergat kennelijk A.(...). U daarop gewezen, ontkende u ooit A.(...)als naam vermeld te hebben – hetgeen evenwel geenszins overtuigt. U nadien nog meermaals gevraagd naar concrete ervaringen, gevoelens, gelijk wat, die u kende bij uw ontluikende homoseksualiteit (zie gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20), die zouden duiden op echte en doorleefde ervaringen, wist u op geen enkel moment een enigszins overtuigend antwoord te bieden, en bleef u simpelweg herhalen dat u ‘het’ voelde wanneer u een eerste keer geneukt had met uw vrienden, u het in het begin niet wist, voor u seks had, maar u die keer dat u seks had met de jongens in de brousse, u dan gay was, en u dan veranderde. U, zuiver hypothetisch, gevraagd of u – indien u een eerste keer seks had gehad met een meisje in plaats van met uw vrienden – dan ook homoseksueel geweest zou zijn, antwoordde u het niet te weten, en voegde u er aan toe dat u met jongens seks had, u dan het gevoel had, en u nooit seks had met vrouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 20).

Het dient reeds opgemerkt dat bovenstaande verklaringen allesbehalve overtuigen, en ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid. Immers, uw manifeste onvermogen om nog maar iets te vertellen over de manier waarop u zich van uw homoseksualiteit bewust werd, en het gevoelsleven dat u bij dit proces kende, en de wijze waarop u homo zijn voorstelt als iets dat je wordt wanneer je nu eenmaal seks gehad hebt met een andere man, overtuigt allerminst. Ondanks de talloze en verscheidene vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het besef homoseksueel te zijn, bij het besef dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, dat uw homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Ghana, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden – komt u telkens niet verder dan geenszins concrete, vage, uiterst beknopte, oppervlakkige, herhalende, niet doorleefde en veelal nietszeggende, clichématige en ronduit platte verklaringen, die allerminst getuigen van doorleefde ervaringen, en helemaal niet weten te overtuigen. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homo-zijnde in Ghana – of om te getuigen van wat u dacht, en wat hierbij door u heen ging (concrete negatieve dan wel positieve gevoelens), zonder daarbij steeds dezelfde, beknopte clichématige verklaringen te herhalen [namelijk dat u eens seks had met andere jongens, u 'het' dan voelde, en u dan homoseksueel was – zonder meer] - zijn danig simpele, uiterst beknopte en algemene, allerminst doorleefde voorstellingen van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend, levend en werkend in een homofobe maatschappij als de Ghanese, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij.

Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele concrete gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Ghanese, dient vastgesteld dat u geenszins in staat bleek om uw ervaringen enigszins te concretiseren en uit te leggen, u steeds dezelfde beknopte verklaring bleef herhalen, en u – ondanks de vele pogingen om hiernaar te peilen – geen enkele blijk geeft van (werkelijke, concrete en doorleefde) ervaringen. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen.

Bovenstaande vaststellingen worden enkel verder bevestigd doorheen uw verklaringen betreffende uw homoseksuele betrekkingen in Ghana met andere mannen, en de manier waarop u zich er geenszins scheen om te bekommeren uw homoseksualiteit met enige voorzichtigheid te beleven.

U verklaarde dat u nooit enige echte relatie heeft gehad in Ghana, maar dat u soms andere mannen zou betalen om seks te hebben met u (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en 12). Gevraagd waar u die mannen zou vinden, verklaarde u dat u zou rondkijken en dat u mensen die geen geld of eten hebben, zou aanspreken, en hen zou vragen om seks met u te hebben, tegen betaling (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of u dat dan aan gelijk wie zou vragen, verklaarde u dat u met zo'n mensen naar een andere plek zou gaan, en dan zou vragen om seks te hebben voor geld. U voegde eraan toe dat sommigen dat niet wilden. Gevraagd of u daarmee nooit problemen kreeg, antwoordde u dat u daardoor soms wel problemen had, ze u dan voor homo zouden uitschelden, en u dan naar een andere stad zou gaan en hetzelfde zou doen. U erop gewezen dat homoseksualiteit taboe is in Ghana, en strafbaar, en gevraagd of het dan niet erg gevaarlijk was om zomaar aan vreemde te mannen te gaan vragen of ze seks wilden hebben met u, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat u wel aanbod te betalen voor seks, aan iemand die geen eten had. U verklaarde voorts dat het geweten was dat u homo was, omdat de mannen aan wie u vroeg om seks te hebben, het soms voort vertelden aan anderen, en dat de ene het dan aan de andere zegt, en u omwille van die reden uiteindelijk ontslagen werd op uw werk (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Opnieuw gevraagd of het dan niet enorm riskant was om zomaar aan vreemde personen te vragen om seks te hebben, antwoordde u enkel dat veel mensen geen geld hebben, u dacht dat ze misschien geld nodig hadden voor eten, maar u niet dacht dat ze het verder zouden vertellen. Gevraagd waarom u dat deed, aan vreemden vragen om seks met u te hebben, antwoordde u – eenvoudigweg en beknopt – dat u seks wou, u betaalde en u dacht dat ze het geld

wilden (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U gesteld dat dat toch wel een enorm risico inhield, in een land waar homoseksualiteit verboden is en strafbaar, antwoordde u – de vraag ontwijkend – dat dat uw schuld niet is, maar wel van de leiders van Ghana.

Bovenstaande verklaringen wijzen op een dermate roekeloos risicogedrag, waarvoor u geen redelijke verklaringen weet te bieden, dat er verder ernstig afbreuk gedaan wordt aan de reeds volkomen en fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid. Immers, dat u zonder meer mannen zou benaderen van wie u vermoedde dat ze weinig geld hadden, om hen te vragen om seks met u te hebben tegen betaling – zonder dat u die personen enigszins kent – geeft blijk van een danig risicovol gedrag, dat geenszins getuigt van enige echte en doorleefde ervaringen van een homoseksuele man die zijn homoseksualiteit poogt te beleven te midden een homofobe maatschappij als de Ghanese, en getuigt voorts enkel van een manifest gebrek aan inzicht in de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Ghanese, geconfronteerd wordt bij de beleving van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door zijn onmiddellijke omgeving.

Gevraagd of u ooit uw homoseksualiteit geheim hield, zoals bijvoorbeeld tegen uw familie wanneer u nog in Ghana leefde, antwoordde u ontkennend dat u het nooit geheim gehouden heeft, en verklaarde u dat u niet mag liegen van God, en goeie katholieken niet liegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of dat niet gevaarlijk was, antwoordde u bevestigend, en voegde u eraan toe dat het toch ook uw schuld niet is als de mannen, aan wie u vraagt om tegen betaling seks te hebben, het door vertellen. U verklaarde eveneens, wanneer uw vader voor het eerst vernam dat u homoseksuele betrekkingen had, dat u dat niet ontkende, omdat katholieken niet mogen liegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U voegde eraan toe dat u, nadat uw vader u had geslagen, u hem zei dat u geneukt had en het goed vond, en u geen vrouwen wou. Gevraagd of u bepaalde dingen deed om uw homoseksualiteit te verbergen, antwoordde u dat u het dan wel niet aan iedereen zei, maar dat mensen het nu eenmaal door vertellen wanneer ze het weten, en verwees u opnieuw naar de vreemde mannen aan wie u vroeg om seks te hebben met u (zie gehoorverslag CGVS, p. 21).

Het dient opnieuw opgemerkt dat uw verklaringen geen enkele blijk geven van doorleefde situaties. De wijze waarop u beschrijft zomaar vreemden aan te klampen met de vraag om tegen betaling met u seks te hebben, de wijze waarop u allesbehalve moeite bleek te doen om enige discretie aan de dag te leggen, en uw verklaringen dat u uw homoseksualiteit nooit verborgen hield omdat u als katholiek niet mag liegen, overtuigen allerminst, eerder integendeel. Zoals hierboven reeds opgemerkt werd, geven uw verklaringen geen enkele blijk van inzicht in de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Ghanese, geconfronteerd wordt bij de beleving van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door zijn onmiddellijke omgeving.

U verwees doorheen het gehoor meermaals naar uw katholieke geloof (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 9, 11, 16, 20, 21) en u had zelfs een Bijbel bij zich tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) – maar het dient evenwel vastgesteld dat uw beroep op uw katholieke geloof uiterst opportunistisch blijkt, en berust op een wel erg ruime – en eerder bizarre – lezing van de Bijbel. Immers, zo verklaarde u uw homoseksualiteit nooit verborgen te hebben gehouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 20) – zelfs niet in situaties waarbij uw fysieke veiligheid in gevaar bleek – omwille van uw geloof, dat u gebiedt niet te liegen, en verklaarde u dat u samen wilt blijven met uw huidige partner B.(...) E.(...) omdat het zo in de Bijbel staat (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u als katholiek dan wel seks mag hebben met vreemden, tegen betaling, antwoordde u – verrassend genoeg – bevestigend, en legde u uit dat er geen enkel probleem is, ‘als je wilt neuken’ (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U vroeg zich voorts af wat men anders zou kunnen doen, wanneer men niet getrouwd is, en legde verder uit dat het niet mag, indien men reeds getrouwd is. Gevraagd of er in de Bijbel ook iets geschreven staat over homoseksualiteit, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat er geschreven staat dat mannen met elkaar mogen huwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Ter bevestiging gevraagd of er in de Bijbel staat dat mannen met elkaar mogen huwen, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 10) – hetgeen, zo is algemeen geweten, geenszins zo is. U erop gewezen dat dit niet zo is, verklaarde u dat het er wel staat, en dat een man mag trouwen met een man. U legde tevens uit dat uw huidige partner B.(...) een man is, maar een vrouwelijk gezicht heeft en ook borsten gaat krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of u, als homo, niet zou willen dat uw partner een man blijft, antwoordde u dat het een man is, en hij een penis heeft. U gewezen op de plannen van uw partner om een geslachtsoperatie te ondergaan [zo blijkt uit de weigeringsbeslissing vanwege de stad Antwerpen, betreffende uw aanvraag tot wettelijk samenwonen met B.(...) E.(...)] – toegevoegd aan het administratief dossier], antwoordde u

bevestigend en voegde u eraan toe dat hij als man geboren werd. Gevraagd of u nog samen wilt zijn met B.(...), wanneer hij zich laat opereren, en hij volledig vrouw wordt, verklaarde u – botweg, en weinig blijk gevend van diepgaande gevoelens voor deze persoon – bevestigend, en verklaarde u dat u 'hem nog steeds op dezelfde plek kan neuken, hij een 'gay-vrouw' is, en geen echte vrouw'.

Wat betreft de door u voorgehouden homoseksuele relatie met B.(...) E.(...), dienen voorts volgende vaststellingen gedaan.

Gevraagd naar de volledige naam van uw partner, verklaarde u dat deze B.(...) E.(...) heet (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd welke de voornaam is, antwoordde u – opmerkelijk genoeg – eerst dat E.(...) de voornaam betreft, om zich daarna zelf te corrigeren en te stellen dat B.(...)de voornaam is. Dat u zich hieromtrent initieel blijkt te vergissen, wordt reeds uiterst opmerkelijk bevonden. Gevraagd wanneer u B.(...) voor het eerst ontmoette, antwoordde u dat het in het jaar 2013, op de 27e was, maar u herinnerde zich de maand niet meer. U gewezen op uw verklaring die u aflegde tijdens het interview afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning met B.(...) E.(...), namelijk dat u hem ontmoette op 27 juni 2013, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 en interview afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning met B.(...) E.(...), toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd hoe het komt dat B.(...) tijdens ditzelfde interview, verklaarde dat jullie elkaar ontmoetten in het jaar 2012 [meer bepaald 27 juli 2012], verklaarde u dat hij dat niet zei en de politie een fout maakte (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde verder dat u het verslag van het interview kan bezorgen, en dat er 2013 geschreven staat als je het leest (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9). U verklaarde voorts dat u verklaarde dat het 2013 was, dat B.(...) dat eveneens zei, en ofwel de gemeente ofwel de politiediensten liegen. Het dient evenwel vastgesteld, zo blijkt eveneens uit de lezing van de door B.(...) E.(...) afgelegde verklaringen tijdens dit interview (toegevoegd aan het administratieve dossier), dat deze wel degelijk 27 juli 2012 opgaf als datum van jullie eerste ontmoeting, en dit ook zo genoteerd staat in het verslag van dit interview. Dat u dit zonder meer ontkent, en initieel beweert dat uit het verslag van het interview zou blijken dat B.(...) wel degelijk 2013 vermeldde -quod non - overtuigt niet.

Gevraagd of B.(...) E.(...)- voordat jullie elkaar voor het eerst ontmoetten – ooit al serieuze relaties gehad heeft in zijn leven, antwoordde u dat hij geen relaties had (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Ter bevestiging gevraagd of hij dan nooit relaties heeft gehad, voor jullie een koppel waren, antwoordde u het hem gevraagd te hebben, en dat hij u zei dat hij nooit een relatie had voorheen. Het dient evenwel vastgesteld dat B.(...) E.(...)tijdens het interview afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning, verklaarde reeds twee serieuze relaties te hebben gehad – namelijk een relatie die 7 jaren duurde, en een relatie die 10 jaren duurde. Dat u hier kennelijk allerm minst van op de hoogte blijkt, schaadt verder de geloofwaardigheid en de door u voorgehouden ernst van de door u beweerde relatie met B.(...) E.(...), op ernstige wijze.

Voorts dienen uw verklaringen opgemerkt, betreffende uw contact met uw familieleden. Tijdens het gehoor afgenomen door een medewerker van het CGVS, verklaarde u dat al uw familieleden tegen u zijn, en u geen contact onderhoudt men hen – uitgezonderd eenmalig met uw broer E.(...), wanneer u een bewijs van ongehuwde staat nodig had (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 5 en 12). Gevraagd of een van uw familieleden reeds weet heeft van uw relatie met B.(...), verklaarde u het nooit te hebben gezegd (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U voegde eraan toe dat er wel foto's verschenen op de sociaalnetwerksite facebook, en ze het dus mogelijks weten, maar u het hen nooit zei. Ter bevestiging gevraagd of u B.(...)E.(...) dan nooit toonde aan enig familielid van u, verklaarde u dat nooit te hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U erop gewezen dat B.(...) E.(...)tijdens het interview afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning verklaarde dat u hem via de internetdienst 'Skype' voorstelde aan uw broer (zie interview B.(...) E.(...), afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning, toegevoegd aan het administratief dossier), ontkende u dit simpelweg en verklaarde u dat jullie wel eens Afrikanen op de televisie zouden zien, en u dan zou zeggen dat dat Ghana is (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd waarom B.(...)E.(...) dit dan zo verklaarde, antwoordde u dat hij met een andere persoon sprak – een zekere Louis – maar nooit met uw broer. Het dient echter vastgesteld dat de door B.(...) E.(...)afgelegde verklaringen, namelijk: "Hij heeft Skype opgezet en mij voorgesteld aan zijn broer", geenszins strookt met uw verklaring dat u hem nooit voorgesteld zou hebben aan uw broer. Dat u dit alles simpelweg ontkent, weet opnieuw allerm minst te overtuigen, en doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen. Het dient tevens opgemerkt dat u zelf tijdens het interview afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning, verklaarde dat u reeds een foto van B.(...) E.(...) doorstuurde naar uw broer P.(...), hetgeen opnieuw

manifest tegenstrijdig is aan de door u afgelegde verklaringen in het kader van onderhavige asielaanvraag. Afgezien van de vaststellingen dat bovenstaande tegenstrijdigheden verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid en ernst van de door u beweerde homoseksuele relatie met B.(...) E.(...), dient eveneens opgemerkt dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw familieleden. Immers, tijdens het gehoor op het CGVS in het kader van onderhavige asielaanvraag, verklaarde u 5 broers – P.(...), A.(...), M.(...), E.(...) en E.(...) – te hebben, en één zus, M.(...) (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Tijdens het gehoor afgenomen door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) bij uw tweede asielaanvraag, verklaarde u echter slechts 4 broers te hebben – namelijk P.(...), A.(...), M.(...) en E.(...) – en uw zus M.(...) (zie 'Verklaring DVZ', p. 7, punt 17 in administratief dossier). Tijdens het interview afgenomen in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning verklaarde u dan weer slechts 2 broers – P.(...) en A.(...) – te hebben en een zus Martha. Uw manifest tegenstrijdige verklaringen betreffende het aantal broers dat u zou hebben doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.

Tot slot dient de extreme laattijdigheid opgemerkt van onderhavige asielaanvraag, alsook de elementen die uit eerdere – door u aanhangig gemaakte – procedures tot het verkrijgen van verblijfsrecht, blijken.

In het kader van uw eerste asielaanvraag (dd. 27/03/2012) verklaarde u Ghana te hebben verlaten in de loop van het jaar 2010 (zie 'Terugnameverzoek', punt 14 in administratief dossier eerste asielaanvraag). In het kader van het door u ingediende verzoek tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden op basis van art. 9bis, verklaarde u dan weer in het jaar 2011 Ghana verlaten te hebben (zie 'verzoek tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden op basis van art. 9bis' in administratief dossier). In het kader van onderhavige tweede asielaanvraag, verklaarde u dan weer in de loop van het jaar 2008 Ghana te hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u opnieuw met een simpele ontkenning. Het dient opgemerkt dat de wijze waarop u simpelweg de door u afgelegde verklaringen ontkent, allesbehalve weet te overtuigen, en enkel verdere schade toebrengt aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat betreft het door u ingediende verzoek tot regularisatie op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet – waarin op geen enkel moment melding wordt gedaan van uw relatie met B.(...) E.(...) – dient tevens opgemerkt dat hierin geschreven staat dat u biseksueel zou zijn, en niet homoseksueel. U gevraagd of u homo- dan wel biseksueel bent, antwoordde u homoseksueel te zijn en voegde u eraan toe dat u samen bent met E.(...), en vrouwen niet graag heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U geconfronteerd met de vaststelling dat in uw verzoek tot regularisatie op grond van art. 9bis geschreven staat dat u biseksueel zou zijn, antwoordde u dat u gay bent, en dat het uw advocaat was die dat schreef. Het dient echter vastgesteld dat uw eigen – beweerde – partner B.(...)E.(...)eveneens meent dat u biseksueel bent, en niet homoseksueel – immers, deze beweerde in het kader van uw aanvraag tot wettelijke samenwoning dat u biseksueel bent. Deze vaststellingen doen verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid en relatie met B.(...) E.(...).

U verklaarde dat u naar België terugkeerde – nadat u, na uw eerste asielaanvraag, teruggeleid werd naar Italië in het kader van de Dublin-overeenkomst- op 5 maart 2013 (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd waarom u dan wachtte tot november 2016 om een tweede asielaanvraag in te dienen – meer dan 3.5 jaar nadat u terug in België was – verklaarde u dat mensen u zeiden asiel te vragen, en u dat deed uit vrees voor uw leven. Gevraagd waarom u daarmee meer dan drie jaren wachtte, antwoordde u dat u uw partner volgde. De vraag opnieuw gesteld, antwoordde u dat u geen asiel vroeg maar u hier wou blijven. U nogmaals gevraagd waarom u danig lang wachtte, begon u over uw eerste asielaanvraag te spreken, alsook over uw aanvraag tot wettelijke samenwoning. U erop gewezen dat u deze procedure wél wist aan te spannen, alsook een aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis, en opnieuw gevraagd waarom u niet eerder een tweede asielaanvraag indiende, antwoordde u uiteindelijk dat u teruggestuurd werd wanneer u een eerste keer asiel vroeg, en u niet wist dat u een tweede keer asiel kon aanvragen. Deze verklaring weet echter niet te overtuigen. Immers, dat u niet geweten zou hebben dat een meervoudige asielaanvraag een mogelijkheid was, maar u dan wel – bijgestaan door een advocaat – andere procedures weet op te starten die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsrecht in België, is geenszins aannemelijk, en wijst er eerder op dat u wel degelijk op de hoogte bent van de verschillende procedures beschreven in de Belgische Vreemdelingenwet. Deze vaststelling doet verder fundamenteel afbreuk aan de reeds ernstig en volledig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw uiterst laattijdige asielaanvraag. Immers, van iemand die oppert zijn land te hebben moeten ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, en bij terugkeer naar dat land vreest voor zijn fysieke integriteit, is het geenszins onredelijk te

verwachten dat deze niet opzettelijk zou talmen met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Dat u dit meer dan 3.5 jaren niet deed, laat enkel toe te concluderen dat u geenszins een vrees voor vervolging koestert. Deze vaststellingen, alsook de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende het volkomen ongeloofwaardig karakter van uw verklaring homoseksueel te zijn, indachtig, kan er enkel geconcludeerd worden dat uw huidig verzoek om internationale bescherming voortkomt uit zuiver opportunistische overwegingen, en steunt op leugenachtige verklaringen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Ghana, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u neergelegde foto's weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. U legde 15 verschillende foto's neer waarop u samen met B.(...) E.(...) te zien valt. Deze foto's kunnen evenwel niet beschouwd worden als een bewijs voor de voor u voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch tonen deze foto's op objectieve wijze de ernst en oprechtheid van uw beweerde homoseksuele relatie met B.(...)E.(...) aan."

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in theoretische uiteenzettingen, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het op zeer algemene wijze bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dergelijk algemeen verweer is echter niet dienstig om de voormelde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten. Voormelde motivering blijft onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker gaf aan homoseksueel te zijn en hierdoor niet naar Ghana te kunnen terugkeren uit vrees te zullen worden opgesloten. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat homoseksualiteit aldaar niet getolereerd wordt, een taboe en strafbaar is (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4, 8, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 22, 23). Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* meerdere open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van deze homofobe Ghanese samenleving, doch dat verzoeker zich beperkte tot vage, ontwijkende en ondoorleefde antwoorden, hetgeen omstandig gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing.

Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de asielzoeker toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is.

Waar verzoeker erop wijst dat de verwerende partij geen onderscheid maakt tussen homofilie en homoseksualiteit, doet hij geen afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen. De Raad ziet ook niet in op welke wijze dit onderscheid een ander licht zou kunnen werpen op de zaak. Verzoeker licht dit evenmin concreet toe. Verzoeker herhaalt slechts anders geaard te zijn, doch doet hiermee geen afbreuk aan de vage, oppervlakkige en ondoorleefde verklaringen die hij omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de aangegeven homofobe Ghanese samenleving aflegde. Dit zijn verklaringen die ontdaan van enige emotionele betrokkenheid, waardoor verzoeker zijn homoseksuele geaardheid geenszins aannemelijk maakt. Ook met de argumenten dat hij zijn geaardheid louter seksueel beschrijft en zijn geaardheid uit in driften die hij bevredigd wil zien, kan hij geen afbreuk doen aan voormelde concrete vaststellingen. De Raad stelt vast dat homoseksualiteit voor verzoeker er louter op neerkomt seksuele handelingen te verrichten met mannen. Overigens doet verzoeker dit op een bijzonder risicovolle wijze, zonder enige discretie en dit in het uitdrukkelijke door hem zelf aangegeven homofobe Ghana. Verzoeker komt echter niet verder dan vage, uiterst beknopte, oppervlakkige, herhalende, niet doorleefde en nietszeggende verklaringen omtrent de beleving van zijn homoseksualiteit in dit homofobe Ghana, waardoor er aan de beweerde homoseksualiteit dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht. De bestreden beslissing wijst er dan ook op dat het door verzoeker tentoongespreide risicogedrag ernstig afbreuk doet aan de reeds ongeloofwaardig bevonden

homoseksuele geaardheid. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoekende partij zich herhaaldelijk seksueel op een uiterst onvoorzichtige wijze zou hebben gedragen en dat hij desbetreffend evenmin doorleefde verklaringen aflegt. De algemene stelling dat zijn gedrag wel gevaarlijk was maar het niet onmogelijk maakt en dit zijn vrees in geval van terugkeer onderstreept, doet opnieuw geen enkele afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen. Het maakt zijn gedrag evenmin aannemelijk.

De bewijsstukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt kunnen in weerwil van wat hij voorhoudt zijn geaardheid noch zijn relatie met B.E. aantonen. Het zijn immers slechts een aantal foto's die verzoeker ter zake neerlegt, doch deze bieden op geen enkel vlak uitsluitend over verzoekers geaardheid of de ernst en oprechtheid van verzoekers beweerd homoseksuele relatie. Hetzelfde moet gesteld worden omtrent de foto's die verzoeker bij de aanvullende nota voegt die hij ter terechtzitting neerlegt. De stukken die verzoeker bij voormelde aanvullende nota voegt en waaruit zou blijken dat hij in het Centrum voor Illegalen te Brugge geregeld bezoek zou gekregen hebben van B.E. kunnen, mede in het licht van wat voorafgaat, evenmin volstaan om verzoekers geaardheid en relatie met B.E. te ondersteunen.

Verzoeker brengt overigens geen concrete argumenten bij teneinde de terechte en concrete vaststellingen met betrekking tot zijn relatie met B.E. te weerleggen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat de relatie hét bewijs is dat verzoeker anders geaard is. De argumenten dat hij en zijn partner intieme ontmoetingen hadden in het centrum, dat zij ook al ruzie hebben gehad en dat verzoeker een dominant persoon is die seksueel anders geaard is, zijn slechts algemene beweringen en doen geen afbreuk aan de voormelde gedane concrete vaststellingen

Door louter te wijzen op een "*andere moeder*" kan verzoeker de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent het aantal broers en zussen niet verklaren noch verschonen. Verzoeker licht dit concreet niet toe. Verzoeker toont overigens niet aan dat hij op enig ogenblik in zijn verklaringen een onderscheid heeft gemaakt tussen broers en halfbroers. Ook brengt hij geen enkel stavingstuk bij dat dit enigszins zou kunnen onderbouwen. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van broers E., P., M. en A. en van zijn zus M. Hierbij werd hem zelfs de mogelijkheid gegeven aan te geven of het om een halfbroer of halfzus gaat, doch verzoeker maakte dit onderscheid niet (stuk 11, verklaring DVZ, punt 17).

Ook voor het bijzonder laattijdige karakter van zijn asielaanvraag biedt verzoeker geen afdoende verklaring. Waar verzoeker enkel stelt dat men er niet van kan uitgaan dat zijn raadsman eerder een asielaanvraag adviseerde dan een aanvraag tot regularisatie en veel afhangt van de feitelijke toestand van de partijen op dat moment doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker andere procedures die aanleiding geven tot een verblijfsrecht opstartte en in het kader van zijn verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd bijgestaan door een advocaat. Indien verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert kon worden verwacht dat hij zich enige moeite zou hebben getroost om zich te informeren over de eventuele mogelijkheden tot bescherming. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, zich over deze mogelijkheden zou informeren en een asielaanvraag zou indienen. Verzoeker had duidelijk de mogelijkheid om zich hierover te informeren nu hij blijkens de stukken inzake een andere procedure teneinde een verblijfsrecht te bekomen een beroep deed op een raadsman.

Ook de algemene bewering dat verzoeker katholiek is maar de bijbel niet letterlijk interpreteert doet evenmin afbreuk aan de uitgebreide concrete vaststellingen dienaangaande.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verzoeker brengt geen enkel gegeven aan waaruit een bescherming kan afgeleid worden in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF